

B. C. U.
T 130593

M 26 / 423 bis

ION PILLAT

■ ■ ■

ETERNITĂȚI DE-O CLIPĂ

- POEZII -

BUCUREȘTI
INSTITUTUL DE EDITURĂ ȘI:
ARTE GRAFICE „FLACĂRA”:
STR. CÂMPINEANU, No. 40 ::

1914

PREȚUL

Lei 6.

710

DE ACELAȘ AUTOR

Visări păgâne (poezii 1910—1912). Minerva : Cărțile albe.

Povestea celui din urmă sfânt. Paris. A la Belle Edition.

IN CURÂND :

Casa Amintirilor (poezii 1906—1910)

POEZII

Mătușei mele Pia Brătianu

ION PILLAT

ETERNITĂȚI
DE-O CLIPĂ

— POEZII —

BUCUREȘTI
INSTITUTUL DE EDITURĂ ȘI
ARTE GRAFICE „FLACĂRA” :
STR. CÂMPINEANUL, No. 40 :
1914

T/30593

*Culege înțeleptul pe drumu-i orice floare,
Și floarea 'n vântul serii petalele 'și risipă.
Dar el zâmbind le lasă ca fluturii să sboare....
Căci, trecător, visează eternități de-o clipă.*

CÂNTECE DIN TRECUT

CÂNTEC DE AMURG

Strunele vioarei tale
plângeau.

Un cântec foarte vechiu
se legăna
pe ele.

Veneau din luncă mirodenii,
venea din deal

miros de fân cosit și ud de ploi.
Iar trandafiri subțiri umplând cerdacul,
spre tine aplecați ca spre o soră,
petalele răcoritoare
le scuturan
ușor.

Din fund de zări
pe câmpul nesfârșit : albastru
atunci ni s'a ivit
craiul Țmurg,
Țmurgul, blândul călător ce varsă vis în suflet.
Era târziu.....

Vrăjit ca'n basme stam privind.....
iar liniștea curgea din cer
și din luceferi.
Năprasnic,
din mine-atunci au izvorit
dorinți din alte vremi,
comori a lumilor ce-au fost,
dorințele pierdute a moșilor strămoși
ce stau de veci
adânc în mine îngropate..

CÂNTEC DE DUCĂ

E seară. — Brazii lung șoptesc

Și stă telega 'n poartă.

E seara. — Brazii lung șoptesc,

S'așterne drumul strămoșesc,

Iar dorul lui ne poartă.

Luceferi ard de veghe sus —

Prelung talanga sună.

Luceferi ard de veghe sus ;

Izvoarele povești ne-au spus

Țesute în mreji de lună.

.

Departe — caii merg întins.
Potcoava 'n noapte sună.
Departe — caii merg întins ;
Iar drumul tot e parcă nins
Stropit cu stropi de lună.

Zăpadă n'a căzut pe drum,
Dar a brumat în mine.
Zăpadă n'a căzut pe drum ;
Doar brazii mari visează-acum
Un dor din vremi străine.

— 496453 —

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Lin frunzele cad,
Plâng apele 'n vad,
Lung buciumul toamnei în noapte răsună.

Prin ramuri de tei
Ning molcum scânteii.
Iși cerne vrăjirea văpae de lună.

Eternități de-o clipă

2

Trec nori după nori,
In veci călători
Pe 'ntinsele șesuri în sboruri deșarte.

Pe-al inimii gol
S'așterne domol
Durerea trecută ca frunzele moarte.

□ □ □

VARIANTĂ

Poteca brumată stropind cu rugină
 Lin frunzele cad ;
In codru ce'n freamăt durerea și-alină
 Plâng apele 'n vad.

Lung buciumul toamnei prin noapte răsună.
 Prin ramuri de tei
Iși țese năframa lumină de lună ;
 Ning molcum scânteii.

Pe 'ntinsele ceruri tot pier mai departe
Nori albi după nori,
Cum tainic pe mare în sboruri deșarte
Trec stoluri cocori.

Cu frunzele moarte se scutură vise
Din mine șirag.
Cu norii se duce spre zări mai deschise
Tot dorul pribeag.

- 22 -

S'au dus... si seara la lavoe
Cu ochii in naci seatai fura
Iar toate plangera de dor
Cu inima la ce

S'au dus de mult - Hicam in sal
Cu ochii in mana o durab
Oscara pe
De muzic la tinita

S'AU DUS

S'au dus - Ciobanu nina sap nina
Hicam in
Oscara pe
De muzic la tinita

**Cu pletele plutind nebune
Ca șoimii 'n sbor ei au pornit.
Lăsându-și vetrele străbune
S'au dus.... n'au mai venit.**

S'au dus... si luna la nite
Fiducia n
Lavoe
S'au dus

**S'au dus pribegii călători
Pe cai mărunți săltând în șele.
S'au dus ca umbra după nori,
Și luna după stele.**

S'au dus... și seara la izvor
Cu ochii 'n zări steteau femei,
Iar fetele plâneau de dor
Cu inima la ei.

S'au dus de mult. — Acum în sat
Cu cofa 'n mână o bătrână
Oftează încă pe 'noptat
De merge la fântână.

S'au dus. — Ciobanu 'ntins sub ulmi,
Haiducul fugărit pe cal,
Mai spun povestea lor, pe culmi,
Din flintă și caval.

S'au dus.... și lunca i-a uitat.
Pădurea 'n deal a 'mbătrânit,
Izvoru 'n vale a secat,
Și ei n'au mai venit.

CÂNTEC NOCTURN

Pace pe noi;
Glas de cimpoi
Și lună.

Izvoare plâng:
Departe 'n crâng
Răsună.

Prin codrul nins
Ce cânt s'a stins
Pe strună?

Timpul trecut
In ochi — tăcut
S'adună.

□ □ □

RUGAT-AM NORUL CĂLĂTOR

Rugat-am norul călător
Pe necuprinsul mării :
«Din suflet smulge'mi vis și dor,
Dă'mi farmecul uitării!»

Și el, fugarul, le-a răpit ;
S'a dus plutind pe ape.
Și'n mine nu a mai venit
Durerea să s'adape.

Dar norul vântului a spus
Dorințele'mi, și 'n șoapte
Pe mare vântul de apus
Le povesti o noapte.

Pe țărhuri codrul le-a aflat,
Și'n ropot de izvoare
Trimis-a carte pe 'nserat
La stelele din zare.

Iar azi răvașul ne-a găsit
Plimbându-ne 'mpreună.
Și 'n ochii tăi l'am recitit
Prin raze lungi de lună.

SBÂRNÂE COBZA

Iar sbârnâe cobza în vuet ușor,
S'aprinde pe ceruri lin nor după nor,
Și plopul afară se tângue 'n vânt;
Domol te cuprinde al serii descânt.

Frunzișul e veșted și sboară 'n pridvor,
Prin zare se șterge un stol călător,
Vin cântece, duse în leagăn de vânt;
Domol te pătrunde al toamnei descânt.

Se scutură clipele noastre și mor
Deapururi oglinde aceluiaș dor ;
Revine trecutul pierdut eri în vânt ;
Domol te vrăjește al vremii descânt.

ROMANȚĂ

Ți-am dat un trandafir, jucând
L'ai aruncat în mare,
Și valurile mi l'au luat
In larga înserare.
S'a dus — și nimeni nu mai știe
De-un trandafir ce moare.

Ți-am dat și inima 'ntr-o zi,
O zi de sărbătoare.
Râzând ai luat-o, te-ai jucat
Cu ea cu nepăsare.
Te-ai dus — și nimeni nu mai știe
De inima ce moare.

PENTRU ALTA

Pe cărarea unde astăzi
Ne-a legat un lung fior
Va veni chiar mâine alta
Să 'mi asculte-acelaş dor.

Şi 'n izvorul, unde astăzi
Ca 'n oglindă îmi răsai,
Cine ştie dacă mâine
N'o privi alt chip bălai.

Pentru alta o să 'și spună
Visul, codrii vechi de brad;
Pentru alta o să 'și frângă
Plânsul, apele din vad.

Stele, lună, pentru alta
Vor sclipi pe deal și lunci —
Pentru alta, — tu în umbră
Te vei adânci atunci.

PRIVEAM ALĂTURI

Priveam alături din pridvor
In ceasul blând al serii
La vtraja zilelor ce mor
Prin zarea primăverii...
Și 'n noi se rătăci un dor
Prevestitor durerii.

Privim și azi de pe pridvor
In faptul înserării
La vraja zilelor ce mor
Prin toamna depărtării...
Și ne frământă un fior
Prevestitor uitării.

IN PRIMĂVARĂ AU SOSIT...

In primăvară au sosit să'mi cânte la fereastră
Din fluer, din cobză, din nai:
Nădejdea, Credința, Iubirea albastră
Aduse de veselul Mai.

Făceau o larmă! – m'au trezit din lunga mea visare,
Le-am aruncat un icusar;
S'a dus taraful cerându'mi ertare, –
Zâmbind strigai: «Veniți mai rar!»

In toamnă singur a sosit să 'mi cânte la fereastră
Din vioară pe-o strună numai,
Trecutul, pierdutul în noaptea sihastră
Cu zilele mortului Mai.

Abia 'ngâna, — dar m'a trezit din lunga mea visare,
Svârlit-am inima ca dar
Și când el a stat cerându'mi ertare
Plângând șoptii: »Revino iar».

ACELAȘ FREAMĂT...

Ăcelaș freamăt trece 'n crâng,
Ăceleași ape 'n văi se frâng
Căzând din stâncă 'n stâncă,

Ăcelaș a rămas și-acum
Conacu 'n margine de drum
Și 'n liniștea'i adâncă.

De-asupra lui pier stoluri-stol
Pribegii nori pe cerul gol.
In nopțile cu lună

Ca eri alături amândoi
Stăm ascultând glas de cimpoi
Din munți în munți cum sună,

Ca eri tăcută te apleci,
Și visătoare mă petreci
Cu gândul când el tace.

Acelaș un trecut întreg,
Dar azi eu nu pot să 'nțeleg
Cuvântul lui de pace.

Zadarnic visul mi'l re'ncep
Azi farmecul nu'l mai pricep:
Credința nu revine.

Și totuși stau să le ascult...
Redă'mi copilul de demult
Ca să mai cred în tine.

E C O U

Era aceeași lună 'n cer,
Aceași brazi pe dealuri,
Și apa 'n spumă frământa
Cântând aceleași valuri.

Și tu aceeași tot erai,
Cum te născuse dorul.
Cu-acelaș zâmbet ascultai
Cum murmură izvorul.

Iar eu o clipă m'am făcut,
Cutreerând aleea,
Copilul ce fusei pe vreme:
Acelaş pentru A ceea.

NOAPTE PE LAGUNĂ

Iar când amurgul între cer și zare
Făcu din luciul apei lac de-argint.

Lopătarii cântară :

Nori purpurii
Prin zări pustii
Spre Lido pier.
Pe-al mării larg
Nu e catarg,
Nici stea pe cer.

Cârmaciul :

Cetatea Leului dispare...
Ce e: rămâne o nălucă...
Spre Zante vântul să ne ducă...

Ohé! de pază marinare!

Un lopătar :

In depărtare
O pânză-apare
Ca de lumină.
Nu'i pânză 'n zare,
E luna plină
In depărtare.

Cârmaciul :

Ohé! de pază marinare!

La Sant' Maria del Salute
Vin porumbeii mii și sute,
Vin doi copii să se sărute,
Și 'n grape

Se scutură glicina 'ntruna,
Pe când cutreerând laguna
li oglindește tristă luna
Pe ape.

La Sant' Maria del Salute
Sbor porumbeii mii și sute,
Sbor amintirile pierdute
Intruna,

Amurgul singur mai încape
Prin chiparoși și peste groape,
Pe când veghiază lung pe ape
Trist luna.

Ea :

De Sant' Maria del Salute cine
Vorbi? Lorenzo cine?

Ei :

Un om cânta pe proră...
Nu vezi ce albă'i luna din valuri? — Pare soră
Cu luna de pe ceruri adânci. — E moartă una
Și nebuloasa roată ce tremură laguna
E numai amăgirea ce 'n mare se oglinde.

Ea :

De ce vorbit-a omul de pe proră?
Lorenzo, spune-mi pentru ce învie
Un biet cuvânt o 'ntreagă simfonie
De amintiri, când sterp trecutul moare
Și vremea pururi nouă se perindă?

Santa Maria del Salute vorbă
Mai dulce ca un cântec de teorbă
Ce tremură pe coarde 'n depărtare...

Mai știi amurgul vânat prin grădine,
Imbătător mirosul de glicine,
Adormitor răsunetul de valuri,
Și fruntea ta fierbinte pe-al meu piept?

El:

Imbătător mirosul de glicine...
Adormitor... și lună pe canale,
Iar eu visând deși eram deștept.

Ea:

Lorenzo mai ții minte noaptea ceea?

El:

Ce vrajă ne'nțeleasă cuprinde 'n ea femeea
De poate cu fuiorul aducerii aminte
Din nou să te robească... și totuși știi că minte.

Ea:

Turburător de dulce e minciuna.
Privește cer și mare! -- Minte luna?

El:

Să piară cerul arcuit pe lume,
Intinsul cer cu fețe de păun!
Să sece marea unda ei în spume
Și soarele rămână un tăciun!
N'am părul tău adânc? — Nu 'mi trebuie noapte.
Privirea ta n'o am? — Ce 'i stea și soare
Și raza lunii albe, când răsare
Privirea ta? Iar de te-aud, ce's șoapte
Și plângeri de vânt și murmur de mare?...

Cârmaciul târziu :

Ohé! de pază marinare!

PICTOR IGNOTUS

FRESCA DIN ORVIETTO

Lumina ca și umbra de viață'i născătoare.
Pe orizonturi limpezi luceafărul veghează,
Dar el străluce numai când noaptea îl atinge..
Pe zidul mănăstirii cuprins de întuneric
Necunoscuta frescă uitată'i pe vecie,
Dar în amurguri numai sub mângâieri de raze
Invie plămădită de-o nevăzută mână,
Se smulge pentr'o clipă trecutului ce moare.

Și minunați zărirăm icoana minunată,
De-un visător visată ce 'n vremea lui fusese
Poet în zugrăvire și zugrav în sonete,
Condotier în viață, în dragoste, în ură.
Păgână-îi fuse arta precum i-a fost simțirea:
Renașterea într'însul își oglindise gândul,
Iar el în fresca vie și-a 'ntruchipat iubirea.

FRANKA DIN ORVİETO

.....

Din umbră spre lumină prin mreșile penumbrii
Trec patru chipuri șterse ținându-se de mână
În valuri fluturate pe trupuri de femeu...
Deoparte prins de zale și 'n mantă purpurie
Stă rezemat de spadă cu capul gol un tânăr.
Doar fața îi răsare: trufașă, crudă, rece...
De veacuri le privește cu-aceeași nepăsare
Aproape dureroasă de nu ar fi semeață.

Cred mulți că e artistul el însuși acel tânăr
Că palidele umbre ar fi trăit pe timpuri...
Cred mulți... dar cine știe de'i faptă sau poveste!

Trec patru chipuri șterse în lungă teorie.
In noapte-și scaldă trupul întâia. Țr vrea parcă
Deapururi să'i ascundă rușinea sau păcatul?
Iar ochii verzi ca marea sunt nepătrunși. Un deget
La gură duce tainic, — chemare sau tăcere?
Surâsul îndoelnic te lasă 'n întrebare.
Ea poartă ca băeții în plete scurte părul
Aprins ca focul. Țre o buză sângerată,
Turburătorul farmec al vrajii androgine...
Și simți c'a ei iubire e doar perversitate,
Perversitate scumpă mai rară ca iubirea

In ceață lin își pierde, a doua, părul de-aur;
Și ochii ei albaștrii ca faptul înserării
Lucesc ca doi luceferi și îți aduc în suflet,
Sclipind, o bucurie fierbinte de scântee...

Molatecă, mlădioasă, fecioară sau iubită ?
Nu ştim, dar e femeea din toate mai femee
Şi farmecul, ce-ascunde sub vălul ce-o trădează,
Il înţelegi şi totuşi rămâne ne'nţelesul...
Şi simţi c'a ei iubire e dragoste păgână,
E dragoste ce arde mai tare ca iubirea.

A treia e Madona de Rafael visată
Cu doi ochi mari şi negrii, plăpânzi, sfioşi şi limpezi,
Privesc miraţi prin pleoape ce bat încet din gene
Parc'ar voi să sboare cu ele mai departe...
Privesc şi înviorează cu raza lor văzduhul
Albastru, şi'l brăzdează cu dungă aurie.
Ce fericire blândă, aproape întristată
De-un lung trecut ce 'n inimi nu mai putea să moară!
Şi poate e o soră cu îngrijiri de mamă,
Or poate e o mamă cu zâmbete de soră,
Şi simţi c'a ei iubire e numai amintire,
O amintire vie mai dulce ca iubirea.

Lumină, e 'n lumină... a părăsit pământul
Și două lungi aripe o învelesc... Ce albe's!
Din ele vezi doar fruntea și părul de lumină,
Și ochii fără vină țintiți în spre Pleiade.
Adânc ei sorb într'ânșii nemărginiri stelare.
O! nu mai e femeea, căci ea nu urcă astfel,
Și îngerul nu este, căci el e neființă.
E îngerul-femeie, tovarășul de sboruri
Aceluia ce-ascunde în suflet o aripă!
Și simți c'a ei iubire e doar credință sfântă,
Credință ce se 'nalță mai sus de cât iubirea.

Dar tânărul deoparte trufaș și crud și rece,
Cu nepăsarea tristă ce-o 'nvață visătorii
In lume, tot privește la cele patru chipuri,
De veacuri le privește, și n'a ales dorința'i.

.

Amurgul se stinsese prin ramuri în fântâni..
Și una după alta intrau acum în noapte
Icoanele ca șterse de nevăzute mâni,..
Pe drumul din Orvietto cântări departe 'n șoapte
Piereau, și clopotele sunau în Campanil..
Iar noi pătrunși de taină priveam la umbra 'n care
Se mai zărea 'n bătaea săgeților solare
Doar îngerul-femeie cu ochii de copil.

BOLNAVEI

I

Cu ochiu adânc, prea mare în fața ta prea albă
Pe fundul alb al pernei, păreai – simbol ciudat –
Neprihănită sfântă cu chipul preacurat,
Neprihănită sfântă cu inimă de nalbă.

Ce blândă-aureolă durerea azi ți-a dat!
Copilă, ce pe vremuri vindeai pentru o salbă
De aur, trupul tânăr și pielea ta rozalbă
Mințind pe toți de-arândul cu-acelaș sărutat.

Odaea e pustie: ce părăsită ești!
Zadarnic cerci, sfioasă de-atâta sărăcie,
Să 'mi dai o mână moartă și vrei să mai zâmbești;

Căci eu privesc cu spaimă sărmana'mi jucărie
Azi frântă.. «Te iubisem». șoptit-ai năbușit...
Ce înger te pusese să minți pân' la sfârșit ?

II

Vei adormi la noapte cu moartea într'un pat!
Armonioasa formă, perfectă și fugară,
Se va topi deapururi sub piatra funerară,
In glie se va stinge, căci ea n'a întrupat

Nici gând semeț, nici suflet ce pe-alții înălțară
Intrând în nemurire când gropi li s'au săpat.
Din apele iubirii tu nu te-ai adăpat...
Ai cunoscut fioruri și 'mbrățișări de-o seară.

Dar totuși fără teamă surâzi. — Dumnezeesc
E zâmbetul ce trece ușor: o adiere
Pe fața'ți de lumină... și stau și mă 'ndoesc

Nepricepând ce suflet în tine s'a trezit
Biruitoare deodată, ce tainică putere, —
De 'nfrunți penumbra morții cu ochiul limpezit?

CY T H E R A

Amurgul limpezise al visului izvor;
Tăcuseră departe orice șoptiri de liră,
Și sufletele noastre încet se potoliră
Cu freamătul pădurii și valul sunător.

Și Ea vorbi:— «Cythera, pe nesfârșita mare
Așteaptă să ne-aducă mângâetor talaz»,—
Vorbî cu luciul lunii pe palidu-i obraz:
«Cythera înflorește pe nesfârșita mare».

Dar toți, întinși în umbră cu capul rezemat,
Priviau mirați femeia cu fruntea de lumină.
Din gloata lor nici-unul n'a cutezat să vină
Și singur spre Cythera cu dânsa am plecat.

Necunoscute stele din unde se 'nălțară
Pe mări necunoscute cu ape de cleștar.
Aluneca trirema pe valul solitar
Purtându-ne făptura spre a iubirii țară.

Dar goală era zarea și vântul era mort :
Legată de catarge sta pânza de mătase,
De zile nici-o dungă de țărni nu se-arătase,
Și nopți în șir veghiasem de dorul unui port,

Când Ea încrezătoare, privind spre auroră,
«Cythera e aproape» grăi. — La glasul ei
Pe ceruri se iviră în stoluri porumbei
Și'n fâlfâiri de pene s'au coborît pe proră.

Răsare din talazuri, Cythera, ca din vis...
Plutește în acorduri de harfe-eoliane,
Coloane între ele se leagă cu liane,
Și trandafiri atârnă de templul lui Cypris.

Cascade se aruncă și se opresc în cale:
Se frâng în curcubeie, căzând din lac în lac;
Și din păduri cu ramuri întinse se desfac
Picând ca pasări moarte pe iarbă, portocale.

Și ostrovul din ape se naște aprilin,
Incununat cu frunză de rodii și de laur.
Sub soarele ce scade e bulgăre de aur,
Și pisc de-argint înfruntă al stelelor declin.

Lovind în spuma albă cu rostrul de aramă,
Incalecă trirema, tăind al mării larg,
Talazul. — Valuri rezezi cu mugete se sparg,
Când despicate 'n două în urmă le destramă.

Dar insula rămâne pe orizont rotund...
Ce depărtată pururi și totuș ce aproape! —
Și, noapte după noapte o tot scufundă 'n ape,
Și, zile după zile, de doru-i mă pătrund.

E vie sau nălucă ? In semn de răsbunare
Ce demon dușman nouă într'astfel ne orbi ? —
Dar Ea, mângâetoare și dulce, îmi vorbi :
«Cythera nu ne minte pe-a zării legănare».

Cu aripi de zăpadă văzduhul luminând,
O seară porumbeii sburată depe proră.
— Părea că se ridică o albă auroră
Când stolul lor prin aer se rupse rând pe rând.

Și când talazul verde roși în zorii zilei
Cythera, — visul mății — pe legănatul val
In noapte își topise omătul sideral,
Și 'n vânt își risipise miresmele zambilei...

Dar tot gonia trirema cu pupa de stejar.
— Uitasem unde mergem pe apa letheană;
In suflet resimțisem o pace suverană
Nemai purtând în mine al năzuinții jar.

Dar Ea pe puntea 'naltă ca Sfinxul sta la pândă.
Zadarnic cercetase Apus și Răsărit...
Și luna, semilună pe ceruri, a pierit,
Și nu pieri credința din fața ei plăpândă.

Veghia în veci senină și pithicul ei glas:
«Privește! Porumbelul revine iar», îmi zise.
— Zării vâslind prin noapte cu aripe deschise
Nu pasărea Venerei, ci buha lui Pallas.

Pe vârfuri de catarge cu sborul greu se duse.
Deatunci tirema 'n țara penumbrei a intrat.
Și zodii asfințiră în carul lor pătrat.
Și arcuit pe valuri al lunii arc apuse.

«Cythera ne așteaptă! Nu vezi din văl de nea,
Din spumele marine, ca soarele învie!
N'auzi cântări de harfe și voci de apă vie?»
Vorbi marmoreeană. — Ce palidă era! —

Din fundul zării sure sporesc și cresc cupole:
Se'nchiagă pe talazuri un ostrov solitar
Și letheana undă cu valuri de cleștar
Lovește ritmic stânca tăcutei necropole.

Nu văd cu flori gătitul altar al lui Cypris;
Pustiu și gol e templul umbrat de chiparoase,
Și săgetat Arcașul e'ntins sub sălci pletoase:
Săgețile Iubirii, chiar ele, l-au ucis. —

Dar Ea zâmbia senină mai albă ca narcisul
Și când trirema țărmașul Cytherei a atins,
Cu mâinile de gât-mi, ca un copil, s'a prins,
Și adormi în pace cu moartea și cu visul.

Și părăsit și singur cu mine am rămas
În ostrovul acesta depe întinse ape.
— Durerea omenirii în templul lui încape —
Pe stânca lui tăcută eu totuș am rămas,

Căci de se'mbracă 'n umbră planeta sublunară
Se-aprinde pe Cythera lucind pe firmament
A Venerei lumină în sbor fosforescent:
Luceafărul iubirii pe urna-i funerară.

CÂNTECILE STEPEI

I

Ȑși vrea să fiu Oigur nomad
Călare 'n vânt să mă avânt,
Și noaptea prin păduri de brad
La Selenga să 'ncerce vad
Poporul meu ne 'nfrânt.

E ură 'n pieptul meu de lup:
Ȑși vrea pe stepe fără drum
Oștiri cu ghioaga să le rup,
Cetăți, ce pline ca un stup
Trăiau, — să fie scrum!

Cu flamura de sânge 'n steag
Ași vrea să calc în Turkestan.
Tu, fata craiului pribeag,
Spre întâlnirea celui drag
Să vii cu lung chervan.

Ași vrea, când ies cumplit din zări,
Să tremuri toată ca un prunc,
Să cazi cu trupul pe cărări,
Și cum ceri milei îndurări
Pe cal să te arunc.

Și 'n Samarkanda ca 'ntr'un cort,
Cu prada-mi vie prinsă 'n șea,
Să intru 'n trap. — Iar stând ca mort
Norodul vadă cum îi port
Stăpâna lui și-a mea!

II

Când ai un cal în spume
Și suflet de pribeag
A ta e 'ntreaga lume
Din Kitai în Buceag!

Se 'ntinde stepa, crește
Din zări în zări pustii...
Sfârșit nu se zărește
Și început nu'i știi.

N'ai cort rotund de piele,
Nici isbă grea de brad,
Și dormi flămând sub stele
Nețărnut nomad.

Și 'n vis te vezi, nebune,
Stăpân pe Kandahar,
Pe când spre zi apune
Lin cornul selenar.

III

Se-aprind luceferii, se-aprinde
Pe stepă luna s'o colinde ;
Și dor păgân nebun mă prinde
Să sar în șa.

Al meu e cerul și pământul !
Călare nu m'ajunge vântul,
Și cine-mi va opri avântul
Pe stepa mea !

Nu stelele ce-or să apună,
Nici răsăritul viu de lună,
Ci stepa, stepa mea nebună
O voi cânta.

Nebiruită ca o mare
Prin zări s'afundă și dispăre,
Și suflete rătăcitoare
N'o pot uita...

IV

Crește, scade, pier
Stepa mișcătoare.
In apus de soare
Sufletul mi'l cere.

Caii se frământă,
Mușcă de zăbale:
Sotnii sute 'n vale
Voinicește cântă.

Una câte una,
Suliți lungi întinse, —
Peste ierburi ninse
Vor porni cu luna.

Ce oraș-nălucă
Le-a clădit în zare
Stepa vrăjitoare,
Dorul lor de ducă?

V

Ți-aducem cal, un steag, un arc,
Și câmpul fără zări ca apa.
O, lasă plugul, svârle sapa
Și fii al stepelor monarc!

Aruncă strigăt de război:
Viteji veni-vor cu grămada.—
Ridică-ți către zare spada,
Și 'n cerul ei să pieri cu noi!

Neam slobod ca ereții 'n vânt,
Noi toți păstori de herghelii, —
Hatman te-alegem să ne fii,
Să voinicim pe-acest pământ.

Ți-aducem cal, un arc, un steag...
Și stepa. Nu-i auzi chiemarea?
Va fi a ta, căci e ca marea
Și se dă toată celui drag.

VI

Din erburi crește fremătare;
Se lasă noapte și uitare,
Și herghelile în zare
Dispar.

Un cântec pribegit agale
Răsună trist din vale 'n vale,
Ingână dragoste cu jale,
Și rar

In stoluri lungi se duc cocoare ;
Iar după nori sfios răsare
O lună par'că de ninsoare,
Și o stea,

Și brumă de argint se lasă...
Ce albă-i stepa mătăsoasă !
E oare 'n lume vreo mireasă
Ca ea ?

SONETE CORYNTIENE

LUI LAÏS

Dar noi punând cununa de laur și de mint,
Când Lesbos lesbiană se pierde sub arcade,
In ceasul înserării când mort Phoïbos cade
Și caii de lumină cu umbra se desmint,

Vom părăsi cetatea iubirilor ce mint..
Fosforescente 'n noapte se vor ivi Sporade,
Spori-vor fără număr Cyclade și Pleiade
Din ceruri și din valuri cu încrețiri de-argint.

Zadarnic lanț de fildeș de țărni arunci, Selene,
Nu ancorăm trirema de raza unui vis...
Și stâncă selenară dispăre Mytilene.

Laīs, nu plânge astfel! Sub ramuri de cais
Te-așteaptă zeul tânăr și crud Adonaīs,
Privindu-ne sosirea pe mările elene.

LAIS

BYBLIS

Pe marginea fântânii și-a odihnit amfora
Cu sânul încă tânăr și brațul gol Byblis.
Nevinovat privește cu ochiul ei, deschis
Cu-aceeași limpezime de rază, tuturora,

Dar aplecată 'și vede zâmbind în apă sora ;
Mirată de mândrețea 'i un zâmbet și-a trimis.
Lumina se resfrânge pe fața-amânduroara ;
Dar oglindirea'i vie și fata e un vis.

Pe marginea fântâniei iubirea isvorit-a :
Plăpândă și străină în pieptul lui Byblis.
Și ea, dorind să 'mpace pe Venus-Afrodita,

Voi c'o sărutare icoana să-și pătrundă
O seară când amurgul o re'nvia din undă, —
Dar buza ei atinse obrazul lui Narcis.

CHRYISIS

Pe când loveam cu dalta în marmura curată
Cercând să dau ființă eternă unui gând,
Veni cu dimineața și soarele intrând,
Chrysis mai luminoasă ca raza strecurată.

Stetea față mișcare cu dorul ei luptând
De mine și de dânsa tot una de speriată.
Ca un copil sburdalnic cu sficiuni de față
De gâtul meu cu teamă trecând un braț plăpând:

«Ce vrei să scoți, îmi spuse, din stânca de Paros?»
Și eu cu glasul aspru: «In fața ta, copilo,
Iubirea va apare în chipul lui Eros,

Mai mândră și eternă ca Venerea din Milo:
Iubirea plămădită de-un Prometeu artist.
«Iubirea! pentru cine?» — răspunse fata trist.

CHRYSIS

AMARYLLIS

Amurgul înflorește prin ramuri de măslin...
Și-Amaryllis, fecioara cu trupul ca zăpada,
Zărește de pe munte Coryntul alb, Helada
Ce-adoarme mângâiată de golful cristalin.

Și-a păstorit poporul de capre prin livada
Cosită și 'nflorită cu cimbru și pelin.
Acum când o așteaptă în vale iar ograda
Iși simte fără vrere de lacrimi ochiul plin,

Căci la isvor băut-a din cofa ei aseară,
Din apa ce răsfrânge un cer de primăvară,
Anacreon, poetul, de cer îndrăgostit...

Pe buza Lui revine distihul trecător,
In pieptul Ei se naște nemângâiat un dor...

Și visul, de iubire rămâne despărțit.

VEDENII

DIN MIAZĂ-ZI: THEBAIDĂ

Pare brâu cusut cu aur prins în boabe de mărgean,
Nilul presărat cu Ibiși în a zilei agonie.
Nici-un sgomot de lopată, nici-o șoaptă nu învie
Nesfârșita necropolă a pustiului theban.

A lui Ramses fără doarme sub a vremii moarte file,
Și rogozul își frământă lung murmurul monoton, —
Dar pe ceruri iconită: țiară de Pharaon, —
Luna nouă iar străluce luminând palmieri la Philae...

Minunați privim vrăjirea de pilastre și de geme:
Insula e străvezie ca un ostrov de cleștar.
Ibiși fug și cum iau sborul, pare râul secular
Că 'și înalță 'n rânduri dese pânzele de pe tirreme.

DIN MIAZĂ-NOAPTE: OCEAN POLAR

Noapte albă... Stalagmite nepătate de ninsoare
Vin ghețarii cete 'ncete pribegind din Polul Nord.
Nu-i fior prin valuri clare, iar în zare nu-i fiord...
Doar pe ape limpezi cataracte selenare.

Și pe unde, unde stele de argint mărite-apar,
Firmamentul semisferic își restrânge'n cerc ovalul ;
Calea Robilor lactee, ninge cu lumină valul,
Nebuloase 'nvăluite de legende vechi, dispar.

Noapte albă, — ș'al meu suflet își înaripă pământul;
— Intre două ceruri lutul redevine sideral —
Și purtând ca nimb pe frunte curcubeul boreal —
Uită că 'i e soră moartea și e frate cu mormântul.

STELEI HESPER

I

Nici un catarg;
Valuri se sparg
Pe dună.
Pe-al mării larg
Nici un catarg.

Să mor mi-e dor
—Și nu-i un nor
Pe lună.—
O norilor!
De voi mi-e dor.

Pe-al zării gol
Pescarii 'n stol
Răsară.
Să dea ocol
Pe-al zării gol.

Țipând mereu,
Cu sborul greu
Să piară...
Prin somnul meu
Țipând mereu.

Să văd în vis
Pe cer deschis
Prin gene
— Tainic trimis —
Să văd în vis

Steaua Hesper
Urcând pe cer
Alene.
Pe-adâncul cer
Steaua Hesper

II

De-opal e valul apei și tu ești opalină...
Te-aprinzi mai limpeziată, și dulce, Hesperus.
Pricep ce e lumina când văd a ta lumină
Și simt ce-i despărțirea când lunecând te-ai dus.

Pe cerul verde-albastru ești palid ametist;
Răsai pe zarea albă, a raiului camee,
Hesper, subtil luceafăr, scânteetor și trist
Ce lași în inimi frânte, fioruri de femeie.

N'ai raza plumburie a vechiului Saturn,
Pe nesimțite totuși aduci melancolia.
Mai rece este noaptea sub cerul taciturn,
Și 'n zori de ziuă cântă mai tristă ciocârlia.

De ce te-a luat nădejdea ca singurul ei sol,
Când simt că nu-i luceafăr mai dureros pe lume ?
Când mă gândesc că poate prin infinitul gol
Te-ai stins — și ești acum lumină doar și-un nume.

Și mă întreb prin care tăcută ironie
Lucefere-nălucă ne spui de-apururi : «Sper» ?...
Când știu că 'n întuneric stelara-ți agonie
Cu opalină rază ne mângâe, Hesper.

III

Sub plopii 'n șir

Ce se deșir'

În goana lor spre zare,

Pe calu 'mi alb,

Sub cer rosalb

Pornii cu cutezare.

Zi după zi

Se îmbulzi...

În după an se-alungă...

Spre-un răsărit

Ne 'ntrezărit

E cale încă lungă.

Dar calu 'i bun,
Il joc nebun
Cu pintenii de aur.
Nădejde am,
Și port un ram
Pe fruntea mea, de laur.

Sub plopilor 'n șir
Ce se deșir'
Sub raze lungi stelare,
Am întâlnit
Un om cernit
Spre-apus venind călare.

Mergea tăcut,
Și n'avea scut, —
De mult pierduse spada.
Rănit era
Și sângera
Cu fața ca zăpada.

«Zadarnic vii
Cu doruri vii,
Și-o inimă de nalbă!»
Ciudat mi-a spus, —
Și spre apus
S'a dus cu steaua albă.

ECOURI MARINE

Corul lopătarilor:

Luceferi ard pe mare și nu mai sunt Sirene!

Zadarnic noaptea toată veghia-vom pe carene,
Cu trupul lor de spumă și coadă de delfin,
Prin valuri legămate să le vedem cum vin.
Nebuni, în van cerca-vom să deslușim chemarea
Tritonilor ce suflă în scoici marine. – Marea
Mugind ne va răspunde că zeii ei sunt morți...

Dar tu ce'n al tău suflet trecutul tot îl porți,
O, călător de-o clipă pe apa călătoare,
Ridică-ți fruntea tristă! Pe coarda sunătoare
A lirei, ce așteaptă vibrând, lovește rar...
Atunci sub nimbul lunii și farmecul stelar,
Purtând în păru-i alge și albe flori marine,
Sirena va renaște din valuri pentru tine.

II

O voce pe prora triremii :

Din lira pentacordă cu strunele de-aramă
Eu voi cânta la noapte sub cer fosforescent
In murmur de talazuri și în bătaii de ramă,
Pe când trirema spuma în urma ei destramă
Și sparge valul neted vâslind spre Occident.

Din lira pentacordă chema-voi să revie
Poporul ce trăiește în fund stâncos de mări...
Tritonii să-și urmeze uitata pribegie
Suflând prin scoici sonore prelung melancolie
In suflete deprinse cu vechile visări.

Apoi voi bate struna mai tare, tot mai tare
Poseidon iar să-și mâe fugarii lui marini,
Necheze sub copite de-acum întreaga mare
Și armăsarii umezi în herghelii barbare
Să treacă albi de spume ca turme de delfini.

Și voi atinge dulce cu dreapta coarda lirii
Căci poate din talazuri târziu se va ivi
Sirena întruparea eternă a iubirii...
Și ca să nu mai piară în umbra amintirii
O lopătari, — pe proră eu lira voi lovi!

III

Glasul Sirenei :

Când sub luciul lunei apa e mai albă ca zăpada
Urmărim corăbii grele sau triremele subțiri
Nopti întregi.. și marinarii ne cred poate năluciri
Lopătarii fără suflet din Sidon sau din Helada.

Nu aud cântarea noastră dureroasă cum învie,
Nu văd trupul nostru fraged mângâiat din val în val,
Pentru dâșii el e spumă sau spinare de narval,
Căci nu știe azi vâslașul marea toată că e vie.

Dar tu care stai pe proră pe trirema triumfală
Tu ce cânți și chemi trecutul peste vremuri domnitor
Glasul tău prin zări s'afundă ca un bucium sunător
Din ecouri în ecouri sub tăcerea siderală.

Și Sirena ce ascunde o femeie și o zee
Intr'un trup cum nu e altul nici în cer, nici pe pământ,
Goală va eși din valuri, din al mării larg vestmânt
Ca femeea de frumoasă și eternă ca o zee.

IV

Scoicile Tritonilor în depărtare :

Prin care unde
Innoși Sirenă?
Răspunde : unde,
Sub ce carenă?

Din scoica mării
Dorința vie
Pustiul zării
In van învie!

Din stâncă 'n stâncă
Lovindu-și plânsul,
Răsună încă
Pierind cu dânsul...

Iși strigă marea
Pierduta fată;
N'auzi chemarea
Infricoșată?

Răspunde: unde,
Sub ce carenă,
Prin care unde
Innoși Sirenă?

V

Glasul Sirenei din nou :

Mă strigă valul mării și dorul tău mă leagă :
Am sânul de femee și trupul de delfin.
Tritema 'naintează și ape noi desleagă,
Iar cornul lunii palid se-apeacă în declin.

Mă strigă valul mării și Echo trist răspunde
Și scoicile sonore din zări în zări se frâng...
Atruncă-ți iar străine, cântarea ta pe unde
Să nu aud talazul și apele ce plâng.

Mai cântă, ca Sirena să fie iar femeie!
Căci iată se înalță cu murmur secular
Lung marea să-și recheme puternica ei zee...
O, tu, ce stai pe proră ridică glasul iar!

VI

Vocea de pe proră :

Am auzit cântarea Sirenelor pe mare...

Trecut-au nopți și zile de-atunci, și-acum dispare
Iar soarele... și struna din urmă mi s'a frânt.
Sirena nu mai cântă și singur stau pe proră
Și mâine ca și astăzi aceeași auroră
Trezi-va iar talazul cutreerat de vânt...
Dar marea va fi goală și moartă și pustie.
Zadarnic aștepta-voi Sirenele să vie
— Mai trist de-a le cunoaște, de-a'l dori mai trist, —
Când steaua dimineții pe valul de-ametist
Aprinde opalină lumina ce scânteie.

O lopătar, o frate, prin visu-ți ce femeie,
Mireasă sau nevestă, torcând fuior de lână
Așteaptă așteptatul plecat dela cămin ?
Pe când cu lira spartă și inima păgână
Tot mai ascult chiemarea ecoului marin.

VII

Murmur crescând de valuri:

Trirema se șterge prin asfințit
Cu dânsa suspine deșarte...
Ecouri fugare au amuțit,
Departate s'aud.. mai departe.

Trec plângeri de oameni pe apele mari
Cu valul spumos și cu vântul.
Nimic nu rămâne din patime mari
Și pierе pe mare cuvântul.

E-al nostru acuma întinsul stelar,
A noastră e noaptea pustie!
Din frânte talazuri un muget barbar
Se'nalță, descrește, învie.

A noastră 'i Sirena cu păr de argint
Ce'noată în rază de lună!
Uitate acuma sunt doruri ce mint...
Ea simte iubirea străbună

A mării; iar valul o fură, o ia,
O strânge, — să-i fie stăpână!
Alunecă albă pe cerul de nea
Spre ziuă: Diana păgână.

AETerna LUX

UN MONAH ORB VORBEȘTE :

Aud tălângi din văi cum vin spre mine...
Amurgul piere lunecând prin aer :
Mai trist se face-al șipotelor vaer,
Mai tristă pacea sfânt'a mânăstirii.
Ce dulce sună 'n seară armonia !
Prelung trezește glasul amintirii...
Simt luna iar cum urcă pe coline
Și cum deschide porțile visării,
Ștergând prin zări pastelul înserării,
Turnând în suflet larg melancolia.

Simt ochii mei ce nu mai pot să vadă...
În sufletu 'mi pătrund din gol de noapte
Lungi freamăte de vânt prin brazi, — și'n șoapte
Izvoare plâng sub poduri de zăpadă.
Răsleț răsună un caval... și tace, —
Ducând cu el o ne'nțeleasă vrajă,
Tovarăș svonul apei se desface
Adormitor, cu visul meu de strajă.

De ce se schimbă visu 'n amintire ?
O amintire pe-alta o învie
Dureri uitate iarăși o să vie,
Ca sunete pe coarda unei lire.
Icoana Ei din nou o să'mi răsară
Etern de dulce ca o primăvară.

Departe 'n țări cu codrii de lămâi
Sub portocali cu portocale coapte
De ce fu scris ca pururi să'mi rămâi
Cu tot trecutul reintrat în noapte ?

Tu singură de-apururi să-mi rămâi.

Din smulse flori, petale cu petale
Se duc, dar mâine rupem altă floare.
De ce dorim pe-Ăcea ce-a trecut
Pe veci, când alta ne va da în cale
Ăcelaș dor, și-un fior necunoscut ?

Era 'n amurg pe țărmuri apusene
Când rătăceam în urmăriti deșarte
Simțind că nicăiri nu se desparte
Făptura mea, de vise letheene.
Zadarnic portocali cu rod de aur
Mă așteptau, și 'n van, în chip de-argile
Tanagreene, în apusul zilei
Plecau femei ca să culeagă laur
Pe când aezii se 'ntreceau pe strună...

Nu mai credeam în spusele Sybillei
Că Ea veni-va 'n răsărit de lună
Cu ochi mirați sub mătăsoase gene,
Purtând pe brațe fragede zambile
Intr'un amurg pe țărmuri apusene.

Și Ea veni. — Profilul efemer
Se zugrăvi pe ceruri de lumină,
Se oglindi în cerul de lumină
Ce se boltea pe mări de întuneric;
Și jocul razei rupt în vii răsfrângeri
Nimba în valea vecinicilor plângeri
Un chip dintr'o planetă mai divină.
Pieri din ochi-mi totul: vis și lume. —
Se stinse universul, — Ea rămase;
Și luna ce urca prin țări de brume,
O adumbrea cu raze de mătase.
Pieri în suflet totul: amintirea
Trecutului se șterse la privirea
Unei copile rătăcită 'n lume...

Și pricepui pe țărmuri depărtate
Intr'un amurg târziu sub cer de pară,
Ș'apoi în pacea nopței argintate
Că Ea din mine n'o să mai dispară.

Atunci și la ce bun cu dor nebun
S'o iau, s'o strâng, s'o frâng ca pe o floare ?
Din două firi să facem Neființa
O clipă; — apoi să resimțim ființa
Din nou cum ne desparte și ne doare ?
S'o urmăresc atuncea; la ce bun
Să caut să cunosc necunoscuta ?
Când ai atins un flutur, el pierdut-a
Pe veci din aripi scumpa strălucire...

Și dureros, pe țărm săpat de ape
Eu am cules-o numai din privire,
Și am răpit-o sub închise pleoape,

Am dus-o 'n țări cu vecinică zăpadă...
Apoi din ochi ca pururea s'o vadă
Mi-am smuls lumina lumei trecătoare.

Și am lumina feței Ei pe veci,
Călugăr orb sub bolta fără soare
Inchis în paza zidurilor reci.

IN LUXEMBURG

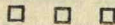
Plutea aromitoare suflarea primăverii
Prin frunzătura 'naltă din vechiul Luxemburg;
Era în clipa 'n care nu știi sub vraja serii
De vine aurora din nou, sau de-i amurg...

Sburară porumbeii din paltini. — In surdină
Șoptea tânguitoare Fântâna Medicis. —
In cea mai minunată și clasică grădină
Ce-a înflorit vre-odată sub cerul larg deschis,

Când sgomotul cetății, vuind prelung ca marea
Ce 'și urcă 'n echinoxuri puternicul talaz,
Rostogolit departe pieri cu depărtarea,
Se strecură prin ramuri un liniștit obraz,...

Ne 'nvăluia Selene cu farmecul zăpezii. —
De ce, pe când o lună de ghiață ne privea,
Te-am revăzut ca 'n clipa ernatică a strezii
Mai albă ca o nalbă prin fluturii de nea?

Și cum treceam alături de recile regine,
De ce simții în suflet al patimei kobold,
In ceasul îndoelnic când nu știi de revine
Iubirea ca o moarte, sau ca un viu imbold?...

E V A

Eva, qui donc es-tu? Sais-tu bien ta nature?

A. de Vigny

Ceea ce sunt? Ce vrei să fiu? Alege!

Dă-mi aripi, — voi fi înger de lumină,

Și smulge-le, — voi fi numai femeie.

Privirea ta mă face fără vină,

Dar tot ea poate patime să-mi dea

Și de păcat făptura să mi-o lege.

Ceea ce sunt? Ceea ce ești tu însu-ți.

Copil suspini, — sunt sora și sunt mama

Ce va veni zâmbind să-ți șteargă plânsu-ți,

Și pentru tată, chiar de port marama,
Rămân fetița scumpa de altă dată...
De treci nepăsător, — sunt Trecătoarea;
Dar oarba ta credință mi-a redat
Eternitatea clipei, dacă'n marea
Fluidicelor plete te-ai scăldat.
De poruncești, eu voi lovi în palme,
Ritma-voi goală pasul baiaderii,
Și dacă vrei, voi sta curată 'n strană
Și voi refi în murmur lin de psalme
Iar Sfânta 'nvingătoare a durerii...

Dar de mă rogi, ți-oi face altă rană.

Indrăgostit mă chiemi, — îți sunt Iubita
Ce 'ți poartă 'n ochi Destinul. — De ești bestie,
In brațul tău m'oi frânge ca o trestie,
Și pofta mea pe veci nepotolita
Te va înlănțui cu lanț de șarpe.

Dar dacă ești înaltul visător
Ce-aude 'n suflet freamăte de harpe,
Disprețuind un spasm amăgitor
De îndrăsnești să urmărești Ideea
Și 'n sferele sonore s'o vânezi, —
Atunci cu lampa 'n mână sunt Psycheea
De strajă lângă tine... de-o mai vezi!

SARCOFAGELE

Here önce, through an alley titanic
Of cypress, — I roamed with my soul,
Of cypress, — with Psyche, my soul.

Edg. Al. Poë

Murea o lună albă pe zarea de opal,
Şi plopil 'n nemişcarea văpăii selenare
In şiruri nesfârşite se oglindeau în mare.
Nu se-auzea nici vuet nici spargere de val,..

Şi singur cu-al meu suflet, — cu Psyche — drept tovarăş,
Cutreeram ţinutul mergând înspre apus;
Iar, când prin frunza rară îşi stinse Hesperus
Lumina ca o veste că zori de zi vin iarăş,

Zărit-am cu uimire trei sarcofage 'n rând.
Erau cyclopeene și foarte vechi pesemne,
Aveau pe ele puse necunoscute semne,
Și tremurau pe ele lungi ramuri fremătând.

Era de aramă unul și-altul de porfir.
Al treilea 'n frontonul de marmură curată
O fugă de centauri semeți purta săpată ;
Iar de zăpada stâncii un roșu trandafir

Iși agățase floarea de sânge. — Am întrebat :
— « Aceste sarcofage, o Psyche, ce sunt oare ? »
Dar ea, bătând din aripi cu pene de ninsoare,
A început să plângă și mi-a răspuns ciudat :

— « O, nu 'ntreba ! Mai bine să ne vedem de drum.
« Pe orizont se 'nalță tot mai aproape alba. »
Dar fața-i de lumină mai palidă ca nalba
Era. — Simțeam în mine o inimă de scrum.

— «Aceste sarcofage doresc să știu ce sânt,
«O Psyche, tristă Psyche, cu aripi de zăpadă !»
Dar ea 'n țărână pene de nea lăsând să cadă
Părea din sbor rănită căzută pe pământ.

Atunci vorbi în pripă : «De vrei, nebune, stai.

«Aceste sarcofage cuprind sub stranii rune
«Făptura celor, care au fost în vremi străbune
»Făuritori în viață de-al fericirii rai.

«Sub friza de aramă, pe care luptători
«Se 'nfrâng și se resfiră de veacuri, dar zadarnic,
«Azi doarme Alexandru, ce 'n cuceriri fu darnic,
«Arcașul biruinței cu ochi fulgerători.

«Pe piatra purpurie, umbriți de oleandru,
«Trec faunii pădurii și nimfele sylvane ;
«Sub teoria frizei păgâne, sub frontoane
«Cu Hero mai visează acelaș vis Leandru.

«Pe marmura, ce 'nvie când lună e pe cer,
«Centauri fug în luptă cu 'nvingătorul Hydrii
«Uitând nisipul vremii și clipele clepsydrii
«Iși doarme nemurirea cu ochii stinși Homer.»

— Atunci strigat-am: «Psyche, luceferii dispar,
«Și ceața dimineții se 'nalță lungi fășii...
«Ăproape 'i alba zână cu flori trandafirii,
«Robita fericire în lume vină iar!

«Deschide sarcofagul cu tainic epitaf!» —
Și Psyche îngrozită împinse de aramă:
— Lumina dă năvală și umbra o sfaramă;
Dar Alexandru unde-i?... Văd pulbere și praf.

Atunci simțind în mine o inimă de scrum:
— «Ori ce isbândă, zis-am, e soră cu uitarea
«Nebunii stăpânească! E vremea ca și marea,
«Și alți rășboinici calcă mereu acelaș drum.

«Nemuritor e singur copilul lui Eros :
«Rămâne neștirbită și vecinică iubirea.
«O Psyche, dă-ne iarăș din moarte fericirea
«Ă lui Leandru tânăr și-a Herii din Sextos».

Dar îngropându-și capul sub aripi de zăpadă,
Căzându-mi la picioare Psycheea tremurând :
— «O părăsește dorul! o vino!» și pe rând
Ea penele curate în praf lăsa să cadă.

Și ridicat-am singur capacul de porfir :
Sub piatra răsturnată nu mai era nimica.
Steteam legat de spaimă și mă 'nghețase frica
Ne mai putând pricepe al amintirii fir.

Iar Psyche se sculase. Se-apropia acum
De marmura 'nflorită de vraja dimineții,
— Mai tristă par'că Psyche în raza dimineții, —
Și eu simțeam în mine o inimă de scrum.

— •O lasă sarcofagul din urmă! Nu-l atinge!
Strigai, •Menită-i poate să moară nemurirea.
•Să crezi în fericire e poate fericirea.
— Petale de lumină pe noi lumina ninge,

•Răsare zeul zilei pe zarea de opal,
•Și plopii 'n așteptarea zâmbirilor solare
•In șiruri nesfârșite se oglindesc în mare,—
•Și auzim doar freamăt și murmur lung de val•.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
<i>Culege înțeleptul</i>	9
<i>Cântece din trecut</i>	11
Cântec de amurg	13
Cântec de ducă	15
Cântec de toamnă	17
Variantă	19
S'au dus	21
Cântec nocturn	23
Rugat-am norul călător	25
Sbârnae cobza	27
Romanță	29
Pentru alta	31
Priveam alături	33
In primăvară au sosit...	35
Acelaș freamăt	37
Ecou	39
<i>Noapte pe lagună</i>	41
<i>Pictor ignotus</i>	49
Fresca din Orvietto	51
<i>Bolnavei</i>	57
I	59
II	61
<i>Cythera</i>	63

	<u>Pag.</u>
<i>Cântecile stepei</i>	73
I	75
II	77
III	79
IV	81
V	83
VI	85
<i>Sonete coryntiene</i>	87
Lui Laïs	89
Byblis	91
Chrysis	93
Amaryllis	95
<i>Vedenii</i>	97
Din miază-zi : Thebaidă	99
Din miază-noapte : Ocean polar	101
<i>Stelei Hesper</i>	103
I	105
II	108
III	110
<i>Ecouri marine</i>	113
I Țorul lopătarilor	115
II O voce pe prora triemii	117
III Glasul Sirenei	119
IV Scoicile Tritonilor în depărtare	121
V Glasul Sirenei din nou	123
VI Vocea de pe proră	125
VII Murmur crescând de valuri	127
<i>Aeterna Lux</i>	129
<i>In Luxemburg</i>	137
<i>Eva</i>	141
<i>Sarcofagele</i>	147

300 li

Aceste poezii făuritu-
s'au în anii 1912 și 1913,
afară de *Cântece din trecut*
scrise mai toate dela 1906
la 1910.

VERIFICAT
2007

